

عنوان مقاله:

چرایی توسعه ناهمگون در مناطق مرزی جنوب شرق ایران براساس نظریه سازه انگاری

محل انتشار:

همایش ملی ابعاد نظری و کاربردی توسعه و امنیت پایدار مناطق مرزی با رویکرد آمایشی (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

مصطفی اسمعیل تبار - کارشناسی ارشد علوم سیاسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد مشهد

امید حسینی - کارشناسی ارشد علوم سیاسی، دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

طرح مسئله: یکی از شاخصه های قدرت در کشورها، نگاه راهبردی و استراتژیک به مناطق مرزی در جهت پیشبرد امور کلان کشور میباشد. استان سیستان و بلوچستان با قرار داشتن در جنوب شرق کشور و پهنه مرزی وسیع زمینی و آبی و همجواری با دو کشور افغانستان و پاکستان و برخورداری از آبهای آزاد همواره مورد توجه تصمیم گیران جمهوری اسلامی ایران قرار داشته است اما نگاه تک بُعدی با محوریت رویکرد امنیتی؛ سایر ظرفیتهای و توانمندی های حوزه جغرافیایی استان را مغفول نگه داشته و نیازمند نگاهی متوازن و همگون در سایر حوزه های اقتصادی-تجاری، صنعتی، زراعی و سیاسی است بر این اساس هدف پژوهش حاضر بررسی چرایی توسعه ناهمگون در منطقه مرزی جنوب شرق کشور میباشد. روش پژوهش: در مطالعه موردی پژوهش حاضر، با بهره گیری از نظریه سازه انگاری، از روش تحقیق توصیفی - تحلیلی با تکیه بر ابزار کتابخانه ای - اسنادی استفاده شده است. یافته ها: یافته های پژوهش نشان میدهد با توجه به انتزاعی و بین الذهانی بودن مفهوم امنیت و ریشه داشتن آن در باورهای ذهنی و فرهنگی تصمیم گیران و دولتمردان جمهوری اسلامی ایران بنظر میرسد توسعه همگون و متوازن در استان سیستان و بلوچستان نیازمند تغییر باورها و ذهنیت های تصمیم سازان و بالتبع تصمیم گیران راهبردی کشور می باشد. نتیجه گیری: در این پژوهش با ترسیم جایگاه ژئواستراتژیک مناطق مرزی به ویژه جنوب شرق و تبیین پارامترهای ناامنی در این مناطق نتیجه گیری میشود امنیت پایدار زمانی محقق میگردد که توسعه در سایر ابعاد، همسان اهتمام به توسعه امنیتی مدنظر قرار گیرد.

کلمات کلیدی:

سیستان و بلوچستان، مرز، امنیت پایدار، توسعه، توسعه ناهمگون

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1129453>

